

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

македонски

مقدوني

إِقَامَةُ الْبَرَاهِينِ عَلَى حُكْمِ مَنْ اسْتَغَاثَ بِغَيْرِ اللَّهِ

Изнесување на доказите за прописот за оној кој бара помош од друг освен Аллах

Почитуваниот шејх
Абдулазиз бин Абдулах бин Баз

إِقَامَةُ الْبَرَاهِينِ عَلَى
حُكْمِ مَنْ اسْتَعَاثَ بِغَيْرِ اللَّهِ

Изнесување на доказите за прописот за оној кој бара помош од друг освен Аллах

لِسَمَاحَةِ الشَّيْخِ الْعَلَّامَةِ
عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَازٍ
رَحِمَهُ اللَّهُ

Автор: Почитуваниот шејх
Абдулазиз бин Абдулах бин Баз

**Второто послание: За прописот за
барање помош од Божјиот пратеник,
салаллаху алејхи ве селем**

Благодарноста му припаѓа на Аллах, Божјиот мир и спас нека се со Божјиот пратеник, со неговото семејство, неговите верни другари, асхаби, и сите што го следат неговото упатство.

А потоа: кувајтскиот весник „Ел-Муџтемеа“, во бројот 15 издаден на 19/4/1390 година според хиџретот, објави стихови под наслов „Во спомен на благородното пратеничко раѓање“. Овие стихови содржеа молби упатени кон Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, барајќи преку него да се постигне победа, да му притече во помош на уметот, да му донесе триумф и да го избави од раздорот и несогласувањата во кои западнал. Под нив стоеше потпис од онаа што се нарекла себеси „Амина“. Ова е дел од текстот на споменатите стихови:

О Божји пратенику, спаси го светот... тој го потпалува огнот на војната и гори во нејзиниот пламен.

О Божји пратенику, притекни во помош на уметот... во мракот на сомнежот предолго трае неговото ноќно патување.

О Божји пратенику, притекни му во помош на уметот... во лавиринтите на тагата се загубија неговите виденија.

Па се до нејзините зборови:

Забрзај ја победата како што ја забрза ... на денот на Бедр кога го замоли Аллах.

Па понижувањето се претвори во славна победа... навистина, на Аллах Му припаѓаат војски кои не ги гледате

(На овој начин оваа авторка го упатува својот повик и молба за помош до Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, барајќи од него да му притекне во помош на уметот со забрзување на победата, заборавајќи — или незнаејќи — дека победата е само во рацете на Аллах, а не во рацете на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, ниту во рацете на било кое друго создадение, како што вели Возвишениот Аллах, Неговата јасна Книга:

﴿...وَمَا التَّصَرُّ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ﴾

„А нема помош, освен од Аллах, Силниот и Мудриот!“ (Али Имран, 126) Возвишениот исто така вели:

﴿إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ

بَعْدِهِ...﴾

„Ако Аллах ви помогне, никој нема да ве победи, а ако ве напушти, кој е тој што, освен

Него, ќе може да ви помогне..." (Али Имран, 160)

Овој чин на дова и барање на помош претставува: упатување на еден вид од видовите на ибадетот кон некој друг освен Возвишениот Аллах, а од јасните шеријатски текстови и консензусот на учените е утврдено дека тоа не е дозволено, и дека Севишниот Аллах ги создаде сите созданија за да Му прават ибадет, а ги испрати пратениците и ги објави книгите за да се појасни тој ибадет и да се повикува кон него, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Џините и луѓето ги создадов само за да Ме обожуваат.“ (Ез Заријат, 56) Возвишениот исто така вели:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ние на секој народ Пратеник му испративме: „Само Аллах обожувајте Го, а тргнете се од тагутот..."“ (Ен Нахл, 36) Аллах исто така вели:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

„Пред тебе ниту еден Пратеник не испративме, а да не му објавевме: „Нема бог освен Мене, затоа Мене обожувајте Ме!“ (Ел Енбија, 25) Негов говор е и следниот:

﴿الر كِتَابٌ أُحْكِمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝ أَلَا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنَّنِي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ۝﴾

„Елиф–лам–ра. Ова е Книга чии стихови се усовршени, а потоа разјаснети, од Мудриот и Сознајниот,

само Аллах да Го обожувате, – јас сум ви од Него (пратен) за да опоменувам и радосни вести да ви кажувам.“ (Худ, 1, 2)

Во овие совршени ајети, Возвишениот Аллах појаснил дека Тој не ги создал луѓето и џините освен за да Му прават ибадет единствено Нему, Кој нема содружник. И разјасни дека ги испратил Пратениците –мир и благослов нека се над нив– за да наредат упатување на ибадет само кон Него и да забранат сè што е спротивно на тоа. Возвишениот нè известил и дека ги објавил совршени ајетите на Неговата Книга и ги појаснил во детали, за да не се обожува никој освен Него.

Познато е дека ибадетот значи: издвојувањето на Аллах и покорност кон Него, со извршување на Неговите наредби и оставање на Неговите забрани. Аллах го наредил тоа и известил за тоа во многубројни ајети, меѓу кои ајетот каде Возвишениот Аллах вели:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُفَاءً...﴾

„А наредено им е само Аллах да Го

обожуваат, искрено, како правоверни...” (Ел Бејине, 5) Тој исто така вели:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Господарот твој заповеда само Него да Го обожувате...” (Ел Ибра, 23) И вели:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ۝﴾

„Ние, навистина, ти ја објавуваме Книгата, со Вистина, затоа само Аллах обожувај Го, искрено исповедајќи Му ја верата!

Искреното практикување на верата е долг кон Аллах! А на тие што покрај Него земаат други за заштитници: „Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах“ – Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.” (Ез Зумер, 2-3)

Ајетите во овој контекст се многубројни, и сите укажуваат на обврската за упатување на ибадет само кон Аллах Единствениот и на напуштање на обожувањето на сè друго освен Него, било да се работи за пратениците или други.

Нема сомнение дека довата е од најважните и најсеопфатни видови на ибадет, па задолжително е истата искрено да Му се упатува само на Аллах, како што Возвишениот вели

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ (١٤)

„Затоа молете Го Аллах, искрено исповедувајќи Му ја верата – па макар тоа и да го мразат неверниците.“ (Гафир, 14) Аллах, Славениот исто така вели:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾ (١٨)

„Дамиите се само заради Аллах, и покрај Аллах не молете му се на никого!“ (Ел Џин, 18) Оваа насока, да се упатува дова единствено кон Аллах, ги опфаќа сите созданија, и пратениците и другите. Возвишениот Аллах исто така вели:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ

الظَّالِمِينَ﴾ (١٦)

„И, покрај Аллах, не моли му се на тој што не може ни да ти користи ни да ти наштети, зашто кога би го направил тоа, навистина би бил неверник!“ (Јунус, 106) Ова е обраќање до Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и е познато дека Аллах го заштитил од многубоштвото; а целта со тоа е предупредување на другите. Потоа

Возвишениот вели:

﴿وَلَا تَدْعُ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ فَإِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ
الظَّالِمِينَ﴾

„И, покрај Аллах, не моли му се на тој што не може ни да ти користи ни да ти наштети, зашто кога би го направил тоа, навистина би бил неверник!“ (Јунус, 106) Ова е обраќање до Божјиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, а со него се има за цел: предупредување на другите; бидејќи е познато дека Возвишениот Аллах го заштитил Неговиот Пратеник од ширк. Потоа Возвишениот Аллах го заостри забранувањето и предупредувањето, па вели:

﴿...إِنْ فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذَا مِنْ الظَّالِمِينَ﴾

„Зашто кога би го направил тоа, навистина би бил неверник!“ Зулумот, кога се спомене воопштено, под него се мисли на големиот ширк, како што Возвишениот вели:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„А неверниците се навистина неправедни!“ (Ел Бекаре, 254) Тој исто така вели:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„Навистина, ширкот (политеизмот) е голема неправда.“ (Лукман, 13) Па ако избраникот на синовите на Адем, алејхи селам, доколку би

упатил дова на некој друг освен Аллах, би бил од неправедните – па како е тогаш состојбата на другите?!

Од овие и други ајети се знае дека упатувањето дова кон некој друг освен Аллах – кон мртвите, дрвјата, идолите и слично – претставува ширк и е во спротивност со тевхидот на Аллах во ибадетот, кој е целта поради која Аллах ги создал џините и луѓето, ги испратил пратениците и ги објавил книгите; и е спротивно на значењето на: „Ла илахе илла Аллах“, која го негира ибадетот за било кој друг освен Аллах и го потврдува исклучиво за Него, како што Сивишниот Аллах вели:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ
الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ﴾

„Тоа е затоа што Аллах е Вистина, а тие на кои, покрај Аллах, им се молат се лага, и затоа што е Аллах Возвишен и Голем.“ (Ел Хаџ, 62)

Ова е и основата на исламот и темелот на верата, а ибадетите се исправни само ако оваа основа е исправна, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ
وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

„А тебе, и на тие пред тебе им било објавено:

„Ако други на Аллах за рамни Му припишуваш, твоите дела сигурно ќе пропаднат, а ти изгубен ќе бидеш.“ (Ез Зумер, 65), Господарот наш вели:

﴿...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

„...А да Му припишуваа здружник, сигурно ќе им пропаднеш тоа што го правеа.“ (Ел Енам, 88)

Од претходното станува јасно дека исламската вера и сведоштвото: „Нема друг вистински бог освен Аллах“ имаат два големи темела:

Прво: Да не биде обожуван никој освен Аллах, Кој нема содружник. Па кој им се моли на мртвите, било да се Божји веровесници или други, или им се моли на идоли, на дрвја, на камења или на други создадени нешта; или од нив бара помош и избавување; или им се приближува со жртвопринесувања и завети; или им упатува дова; или им прави сеџда — таквиот ги земал за господари покрај Аллах, и ги направил Негови содружници — Возвишен е Тој — и го поништува и негира значењето на изјавата: „Нема друг вистински бог освен Аллах.“

Второ: Да не се обожува Аллах освен според шеријатот на Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем. Па кој ќе воведе нешто ново во верата за што Аллах не дал дозвола, тој не го

исполнил значењето на сведоштвото дека Мухамед е Аллахов пратеник, и неговото дело нема да му користи ниту ќе биде прифатено кај Аллах. Возвишениот Аллах вели:

﴿وَقَدِمْنَا إِلَى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَنْثُورًا﴾

„И Ние ќе пристапиме кон делата нивни кои ги правеле, и во прав и пепел ќе ги претвориме.“ (Ел Фуркан, 23) Под делата спомнати во ајетот се мисли на делата на оној кој ќе умре припишувајќи Му нешто на Возвишениот Аллах.

Во тоа исто така спаѓаат и воведените работи во верата за кои Аллах не дал дозвола; тие на Судниот ден ќе бидат како распрсната прашина, бидејќи не се во согласност со Неговиот чист шеријат, како што Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«مَنْ أَحْدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ مِنْهُ فَهُوَ رَدٌّ».

„Кој ќе воведе во нашата вера, нешто ново, што не е од неа, ќе му биде отфрлено.“ (Бухари и Муслим)

Заклучокот е дека оваа авторка го упатила своето барање за помош и својата молитва кон Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, а се одвратила од Господарот на световите, Аллах ﷻ, во Чија Рака се победата, штетата и користа, и во рацете на никој друг нема ништо од тоа.

Нема сомнение дека ова е голема и погубна неправда, а Аллах, субханеху ве теала, ни наредил да Му упатуваме дова само Нему, им ветил на оние што Му се молат дека ќе им се одсвие, а на тие што од горделивост се откажуваат од тоа им се заканил со влез во Џехенмот, како што Аллах, субханеху ве теала вели:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Господарот ваш рече: „Повикајте Ме и замолете, Јас ќе ви се одсвијам! Тие што од вообразеност не сакаат да Ме обожуваат – сигурно понижени ќе влезат во Џехенем.“ (Ел Гафир, 60) Значи: покорени, понижени. Овој благороден ајет укажува дека довата е ибадет, и дека оној што ќе се возгордее и се оддалечи од неа, неговото прибежиште е Џехенмот. Па ако е таква состојбата на оној кој се возгордеал од упатување дова на Аллах, каква ли тогаш ќе биде состојбата на оној што ќе упати дова на некој друг и ќе се одврати од Него, а Тој, Возвишениот, е блиску, Господарот на сè, и Моќен над сè, како што Возвишениот вели:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾ (٧٨)

„А кога робовите Мои ќе те прашаат за Мене, Јас сум, сигурно, блиску: се одсивам на молбата на молителот кога ќе Ме замоли. Затоа, нека се одсвијат тие на Мојот повик и нека веруваат во Мене, за да бидат на Вистинскиот пат.“ (Ел Бекаре, 186) Аллаховиот пратеник, алејхи селам, нè информирал во веродостоен хадис дека довата е ибадет, и му рекол на својот братучед Абдулах ибн Абас, Аллах да е задоволен со двајцата:

«احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَحُدُّهُ تُجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعْنَتْ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ».

„Чувај го Аллах и Тој ќе те чува. Чувај го Аллах, а Тој ќе биде секогаш со тебе. Кога бараш нешто, барај од Аллах, а кога бараш помош, барај ја од Аллах.“ (Хадисот го бележат Тирмизи и други.)

Исто така, тој, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدًّا؛ دَخَلَ النَّارَ».

„Кој ќе умре а упатувал дова на некој друг покрај Аллах, ќе влезе во Огнот.“ (Бухари) Во двата Сахиha е забележано дека Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, бил прашан: „Кој е најголемиот грев?“ Тој рече:

«أَنْ تَجْعَلَ لِلَّهِ نِدًّا وَهُوَ خَلَقَكَ».

„Да Му припишеш здруженик на Аллах, а Тој те создаал.“ Нид (здруженик) е: рамноправен и сличен. Па секој што му се моли на некој друг освен на Аллах, или од него бара помош, или му се заветува, или за него принесува жртва, или на кој било друг начин му упатува нешто од ибадетот – го зема за рамноправен на Аллах, без разлика дали е пратеник, евлија, мелек, џин, идол или нешто друго од создаденијата.

Тука можеби некој ќе каже: Па каков е тогаш прописот за барање од жив, присутен човек за она што е во негова можност, и барање помош од него во опипливите работи што се во неговата моќ? Одговор: Ова дело не спаѓа во делата на ширк, туку е од дозволените, вообичаени работи меѓу муслиманите, како што Возвишениот Аллах во кажувањето за Муса, алејхи селам, вели:

﴿...فَاسْتَعَاثَ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...Па неговиот сонародник го повика на помош против оној од непријателскиот народ...“ (Ел Касас, 15) И како што е спомнато и во приказната за Муса, алејхи селам:

﴿فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ...﴾

„И Муса излезе од градот, претрашен, исчекувајќи што ќе се случи...“ (Ел Касас, 21) Слично е и кога човек бара помош од своите

другари во војна, и во други работи што им се случуваат на луѓето, во кои имаат потреба едни од други.

Возвишениот Аллах му наредил на Неговиот пратеник, салаллаху алјхи ве селем, да го извести неговиот умет дека тој не располага со моќ да му донесе на било кого корист ниту да му нанесе штета. Возвишениот Аллах вели:

﴿قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا﴾ ٢١ ﴿قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا﴾ ٢٢ ﴿

„Кажи: Јас само на Господарот свој Му се клањам, и никого Нему рамен не Му сметам.’

Кажи: Јас не сум во состојба од вас некаква штета да отстранам, ниту на некој од вас каква било корист да му обезбедам.” (Ел Џин, 21, 22), Возвишениот исто така вели:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَا سْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ ٢٣ ﴿

„Кажи: Јас не можам ни на самиот себеси некаква корист да си сторам, ниту од себеси некаква штета да тргнам; се случува така како што сака Аллах. А да го познавам невидливото, ќе стекнев многу добра, а злото ќе беше далеку од мене; јас само ги донесувам опомените и радосните вести на луѓето кои веруваат.” (Ел Араф, 188)

Ајетите во овој контекст се многубројни.

Познато е и дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, не упатувал дова на никој друг освен на неговиот Господар, како што е потврдено дека на денот на битката кај Бедр Му се обраќал за помош на Аллах, и од Него барал победа над својот непријател, упорно настојувајќи во тоа, и велел: „О Господару мој, исполни ми го она што ми го вети.“ Сè додека ес-Сидик ел-Екбер, Ебу Бекр, радијаллаху анху, не му рече: „Доволно е, о Аллахов пратенику, затоа што Аллах, навистина, ќе ти го исполни она што ти го вети.“ Аллах, Возвишениот, по тој повод ги објави Неговите зборови:

﴿إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُم بِآلِفٍ مِّنَ الْمَلَائِكَةِ

مُرْدِفِينَ﴾

„И кога од Господарот свој помош побаравте, Тој ви се одсва: „Ќе ви пратам на помош илјада мелеци кои едни по други ќе доаѓаат.““ (Ел Енфал, 9) Возвишениот во овие ајети ја спомна нивната молба за помош, и соопшти дека им ја прифати молбата, па им даде поткрепа со мелеците; за да ги израдуваат со победа и да им влеат смиреност. Исто така, Возвишениот појасни дека победата не е од мелеците, туку од Него, па Возвишениот вели:

﴿وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ...﴾

„А нема помош, освен од Аллах...“ (Али Имран, 126) Тој исто така вели:

﴿وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

„Аллах и на Бедр ви помогна, кога бевте малубројни! Затоа плашете се од Аллах, за да бидете благодарни!“ (Али Имран, 123) Во овој ајет Тој, Возвишениот и Севишниот, појасни дека Тој беше нивниот Помагател на денот на Бедр. Оттаму се знае дека она што им го даде од оружје и сила, и поткрепата со мелеци, сето тоа е од причините за помош, радосна вест и смиреност; а помошта не е од нив, туку е исклучиво од Аллах. Па како се осмелува оваа писателка или некој друг да ја насочи својата молба за помош и барањето за победа кон Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, а да се одврати од Господарот на световите, Сопственикот на сè и Семоќниот над сè?!

Нема сомнение дека ова е од најгрдото незнаење, и претставува и еден од најтешките облици на ширк. Затоа, авторката мора да се покае кај Возвишениот Аллах со искрено тевбе, а искрената тевба ги опфаќа неколку работи, а тоа се: Прво: Искреното каење за направеното. Второ: Целосното напуштање на стореното. Трето: Цврста одлука да не се повтори гревот, од почит кон Аллах и со искреност кон Него, преку извршување на она што ни го наредил и

избегнување на она што ни го забранил. Ова е искреното тевбе - покајание. Постои и четврта работа, која важи кога повредата е на штета на правата на созданијата, и тоа е:

Четврто: Враќањето на правото на оној кому му припаѓа, или барање халал од него.

Возвишениот Аллах им наредил на Неговите робови да се покајат и им ветил дека ќе го прифати нивното покајание, како што Возвишениот вели:

﴿وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ﴾ (31)

„И покајте се сите заедно пред Аллах, о, верници, за да бидете успешни.“ (Ен Нур, 31) Тој врзано со христијаните Тој вели:

﴿أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ (74)

„Зошто тие не се покајат кај Аллах и не замолат прошка од Него? А Аллах простува и Милостив е.“ (Ел Маиде, 74) Возвишениот исто така вели:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٧٤﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٥﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٦﴾﴾

„И тие кои покрај Аллах на друг бог не му се молат, и тие, коишто Аллах ги забранил, не ги

убиваат, освен кога правдата бара, и кои не прават блуд; а кој тоа го прави, ќе ја искуси казната,

страдањето на оној свет двојно ќе му биде, и во него вечно понижен ќе остане,

освен тие што ќе се покајат и ќе поверуваат и добри дела ќе прават, Аллах нивните лоши дела во добри ќе ги смени, а Аллах простува и Милостив е.“ (Ел Фуркан, 68-70) Возвишениот исто така вели:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٦٩﴾﴾

„Тој ги прима покајанијата од робовите Свои и ги простува лошите дела и знае што правите.“ (Еш Шура, 25)

Исто така, веродостојно се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«الْإِسْلَامُ يَهْدِمُ مَا كَانَ قَبْلَهُ، وَالتَّوْبَةُ تَجِبُ مَا كَانَ قَبْلَهَا».

„Исламот ги брише претходните гревови, а покајанието ги поништува.“

Овие концизни редови ги составив поради големината на опасноста од ширкот, бидејќи тој е најтешкиот грев, од страв да не се залажат со она што го објави оваа писателка, и поради обврската за искрено советување заради Аллах и кон Неговите робови. Го молам Возвишениот Аллах да биде од корист, да ги поправи нашите

состојби и состојбите на сите муслимани, и да нè обдари сите со исправно разбирање на Неговата вера и истрајност во неа, да нè заштити нас и муслиманите од злото на нашите души и од лошите последици на нашите дела. Навистина, Тој е нашиот заштитник и е Семоќен.

Божјите благослови, мир и благодат нека се над нашиот пратеник Мухамед, над неговото семејство и асхабите.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Трето послание

За прописот на барањето помош од џините и шејтаните и заветувањето ним

Од Абдулазиз бин Абдулах бин Баз, до сите муслимани што го читаат ова: Аллах нека ме потпомогне мене и нив да се држиме за Неговата вера и да истраеме на неа. Амин!

Ес селаму алејкум ве рахметуллахи ве берекатуху.

А потоа: Некои од браќата ме прашаа за она што го прават некои од неуките, од повикување на други покрај Возвишениот Аллах и барање помош од други покрај Него во важни работи — како што е повикување на џините и барање помош од нив, завет на нив и принесување жртва за истите. Исто така, некои од нив велат: „О седумина“, т.е.: „седумина од поглаварите на џините, фатете го, скршете му ги коските, испиејте му ја крвта, осакатете го; о седумина, направете му тоа и тоа.“ Такво е и кажувањето на некои: „Фатете го, о џинови на пладнето, о џинови на попладнето.“ Ова многу често се среќава во некои од јужните области. Во оваа категорија спаѓа и: упатување дова на мртвите од редот на Божјите пратеници и добрите луѓе (кои се веќе на оној свет) и на други, како и

упатување дова на мелеците и барање на помош од нив. Сето ова и сличното се јавува кај многумина што се повикуваат на исламот и дека се муслимани, од незнаење и поради слепо следење на оние пред нив. Некои дури го потценуваат тоа и се повикуваат на зборовите: „Ова е нешто што само по навика го изговараме; не е тоа со намера, ниту пак веруваме во тоа.“

Ме прашаа, исто така, за прописот за стапување во брак со оние кои се познати по овие дела, за нивните заклани животни, за извршување ценазе намаз за нив и клањање намаз зад нив, како и за верувањето на врачарите и претскажувачите — како и во оние што тврдат дека го знаат заболувањето и неговите причини само по увид во нешто што го допрело телото на болниот, како што се турбанот, панталоните, шамијата и слично.

Одговор: Благодарноста му припаѓа единствено на Аллах. Аллаховиот благослов и спас се за последниот Пратеник, неговото семејство, неговите асхаби, и сите што го следат нивниот пат сè до Судниот ден.

По овој вовед велеам: Навистина, Возвишениот Аллах ги создал луѓето и џините за да Му прават ибадет исклучиво Нему, а не на никој друг; само Нему да Му упатуваат дова и од Него да бараат спас, Нему да Му принесуваат курбан и да Му се заветуваат, како и сите други

ибадети. Поради тоа, Аллах ги испратил пратениците и им го наредил тоа, и ги објавил небеските книги – од кои највозвишен е Благородниот Куран – со цел вистината да биде појаснета, да се повикува кон неа и да се предупредуваат луѓето од ширкот и обожувањето на други покрај Него. Ова е основа на основите и темелот на верата и верувањето. Тоа е значењето на сведоштвото: „Нема друг вистински бог освен Аллах“, чија суштина е: „Нема друго божество што со право заслужува да биде обожувано освен Аллах“. Со ова се негира божественоста и обожувањето на сè друго освен Аллах, а се потврдува (т.е. обожувањето) единствено за Аллах, и за никој друг од созданијата. Докажете за ова од Аллаховата Книга и Сунетот на Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, се многубројни. Од нив се зборовите на Возвишениот:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Џините и луѓето ги создадов само за да Ме обожуваат.“ (Ез Заријат, 56) И Неговите зборови:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Господарот твој заповеда само Него да Го обожувате...“ (Ел Исра, 23) Како и Неговите

зборови:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حَقَّاءَ...﴾

„А наредено им е само Аллах да Го обожуваат, искрено, како правоверни...“ (Ел Бејине, 5) Неговите зборови се и следниве:

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ﴾

„Господарот ваш рече: „Повикајте Ме и замолете, Јас ќе ви се одсвијам! Тие што од вообразеност не сакаат да Ме обожуваат – сигурно понижени ќе влезат во Џехенем.““ (Ел Гафир, 60) Возвишениот исто така вели:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ...﴾

„А кога робовите Мои ќе те прашаат за Мене, Јас сум, сигурно, блиску: се одсивам на молбата на молителот кога ќе Ме замоли...“ (Ел Бекаре, 186)

Следствено, Возвишениот Аллах во овие ајети појаснил дека ги создал џините и луѓето за да Го обожуваат Него, и дека им заповеда — односно: да им нареди и да им препорача — на Своите робови во Благородниот Куран, и преку зборовите на Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, никого да не обожуваат освен нивниот Господар.

Возвишениот Аллах, појаснува дека довата е

величествен ибадет; оној што од горделивост се одврка од неа ќе влезе во Џехенмот. Им нареди на Неговите робови да Му упатуваат дова само Нему, и извести дека Тој е блиску и им се одсвива на нивните дови. Затоа, на сите робови им е обврска да Му ја упатат довата исклучиво на нивниот Господар, затоа што таа е вид на ибадет заради кој се создадени и за кој им е наредено. Возвишениот Аллах вели:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لَا شَرِيكَ لَهُ
وَبَذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾﴾

„Кажи: „Клањањето мое, и обредите мои, и животот мој, и смртта моја, навистина Му се посветени на Аллах, Господарот на световите,

Кој нема соучесник; тоа ми е наредено и јас сум првиот муслиман.“ (Ел Енам, 162-163)

Аллах му нареди на Божиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да им каже на луѓето дека неговиот намаз и неговите обреди — а тоа е жртвувањето (курбаот) —, и неговиот живот и неговата смрт, се за Аллах, Господарот на световите; Кој нема содружник. Врз основа на тоа: кој принесува жртва за неког друг освен Аллах, му припишал здружник на Аллах, исто како кога би клањал (намаз) за некој друг освен Аллах; затоа што Севишниот Аллах, ги поставил намазот и курбанот како паралелни ибадети, и

известил дека тие се само за Аллах, Единствениот, Кој нема никого истоветен. На тој начин, секој што ќе заколе курбан за некој друг освен Аллах, било за џинови, мелеци, мртви или други, со тоа бара да им се приближи, и тој е ист како оној што му го посветува својот намаз на некој друг освен Аллах. Во веродостоен хадис Аллаховиот пратеник, алејхи селам, рекол:

«لَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِغَيْرِ اللَّهِ».

„Аллах го проколнал тој што ќе заколе курбан за некој друг освен за Аллах.“ Имамот Ахмед, со добар синџир на пренесувачи од Тарик бин Шихаб, радијаллаху анху, пренесува дека Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«مَرَّ رَجُلَانِ عَلَى قَوْمٍ لَهُمْ صَنَمٌ لَا يَجُوزُهُ أَحَدٌ حَتَّى يُقَرَّبَ لَهُ شَيْئًا، فَقَالُوا لِأَحَدِهِمَا: قَرِّبْ. قَالَ: لَيْسَ عِنْدِي شَيْءٌ أَقْرِبُهُ، قَالُوا: قَرِّبْ وَلَوْ ذُبَابًا، فَقَرَّبَ ذُبَابًا، فَخَلُّوا سَبِيلَهُ، فَدَخَلَ النَّارَ، وَقَالُوا لِلْآخَرِ: قَرِّبْ. قَالَ: مَا كُنْتُ لِأَقْرِبَ لِأَحَدٍ شَيْئًا دُونَ اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ، فَضَرَبُوا عُنُقَهُ، فَدَخَلَ الْجَنَّةَ».

„Двајца мажи поминаа покрај народ што имаше идол; никој не можеше да помине покрај него сè додека не му принесе нешто. Му рекоа на едниот: ‚Принеси!‘ Тој рече: ‚Немам ништо што би можел да го принесам.‘ Рекоа: ‚Принеси, па макар и мува.‘ Па принесе мува, и го пуштија

да помине, па влезе во Огнот. А на другиот му рекоа: „Принеси!“ Тој рече: „Никогаш не би принел ништо на никого освен на Возвишениот Аллах.“ Тогаш му ја отсекоа главата, па влезе во Џенетот.“

Ако оној што му се приближил на идол или нешто слично преку принесување жртва – макар и со мува или нешто безначајно – се смета за многубожец што заслужува влез во Оганот, тогаш што да се каже за оној што ги повикува со дова џините, мелеци и евлиите (Аллаховите штитеници)? Што е со оној што бара спас и помош од нив, се заветува во нивно име, им се приближува со принесување жртви, надевајќи се на чување на својот имот, оздравување на болниот, безбедност на добитокот и посевите? А што пак со оној што го прави тоа од страв од злото на џините или нешто слично?! Нема сомнеж дека оној што го прави ова и слични дела уште повеќе заслужува да биде сметан за многубожец и да влезе во Огнот, отколку оној човек што принел мува како жртва на идолот.

Од она што е пренесено за оваа тема — исто така — се и Аллаховите зборови:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۚ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ

„Ние, навистина, ти ја објавуваме Книгата, со Вистина, затоа само Аллах обожувај Го, искрено исповедајќи Му ја верата!

Искреното практикување на верата е долг кон Аллах! А на тие што покрај Него земаат други за заштитници: „Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах“ – Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 1-3) Возвишениот исто така вели:

﴿وَيُعْبَدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Тие, покрај Аллах, ги обожуваат тие кои не можат да им наштетат ниту пак можат каква било корист да им донесат, и велат: „Ова се нашите заземачи кај Аллах.“ Кажи: „Како тоа на Аллах да Му кажувате дека на небесата и на Земјата постои нешто, а Тој знае дека не постои?!“ Тој е чист и многу високо над тие што Нему Му ги здружуваат!“ (Јунус, 18)

Во овие два ајета, Возвишениот Аллах известува дека многубошците земале, покрај Него, заштитници од созданијата, па ги

обожувале со стравопочит, надеж, жртвување, заветување, дова и слични видови на ибадет. Тие тврделе дека тие заштитници ќе ги приближат до Аллах и ќе се заземат за нив кај Него. Потоа Возвишениот Аллах ги демантира, ја разјаснува неоснованоста на нивното верување и ги нарекува лажговци, неверници и мушрици, а Самиот Себеси се возвиши над нивниот ширк, Возвишениот Аллах вели:

﴿...سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Славен нека е Тој и високо над тие што за рамни Му ги припишуваат.“ (Ен Нахл, 1) Па така станува јасно дека оној што ќе земе мелек, или пратеник, или џин, или дрво, или камен – па го повикува покрај Аллах, бара помош од него и му се приближува со заветување и колење курбан, надевајќи се на негово застапништво кај Аллах и приближување до Него, или пак се надева на излекување на болниот, заштита на имотот, безбедност на отсутниот или нешто слично – таквиот западнал во овој голем ширк и тешка неволја, за која Аллах вели:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ

فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾

„Аллах нема да прости ако нешто Му се здружува, а ќе прости сè освен тоа кому Тој сака! А тој што на Аллах Му припишува здруженик,

тој прави клевета и голем грев.“ (Ен Ниса, 48)
Возвишениот исто така вели:

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾ (٧٢)

„Кој на Аллах ќе Му припишува здружник, Аллах ќе му го забрани влезот во Џенетот и неговото живеалиште ќе биде Џехенмот; а на злосторниците нема никој да им помогне!“ (Ел Маиде, 72)

Застапувањето на Судниот ден ќе биде само за оние кои веруваат во Аллаховото едноштво и се искрени, а не за оние кои прават ширк, како што рекол Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, кога му било речено: „О, Аллахов пратенику, кој ќе биде најсреќен со твоето заземање (шефат)?“ Тој одговори:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Кој искрено од своето срце ќе каже: „Ла илахе илаллах.““ Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, исто така, рекол:

﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Секој пратеник има по една дова која ќе му биде примена; па секој пратеник побрзал да ја искористи својата дова, а јас својата дова ја сочував како шефат за мојот умет на Судниот

ден. Па тој (шефатот), ако Аллах посака, ќе му припадне на оној од мојот умет кој ќе умре, не правејќи Му ширк на Аллах.“

Раните мушрици веруваа дека Аллах е нивниот Господар, Создател и Снабдувач, но се потпираа на веровесниците, евлиите, мелеците, дрвјата, камењата и сличното, надевајќи се на нивното застапништво кај Аллах и дека тие ќе ги приближат кај Него, како што претходно беше наведено во ајетите. Аллах не ги оправда за тоа, напротив Возвишениот ги осуди во Неговата величествена Книга и ги нарече неверници и многубошци (мушрици), укажувајќи на неоснованоста на нивното тврдење дека овие божества се заземаат за нив (шефаат) и ги приближуваат до Аллах. И Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, исто така не ги оправда, туку се бореше против нив поради овој ширк сè додека обожувањето не го посветат само на Аллах, работејќи според Неговите зборови, Возвишениот Аллах вели:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ...﴾

„И борете се против нив сè додека не исчезне идолопоклонството и додека само на Аллах верата Му се исповедува...“ (Ел Бекаре, 193) Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«أَمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَصَمُوا مِنِّي دِمَاءَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ إِلَّا بِحَقِّ الْإِسْلَامِ، وَحِسَابُهُمْ عَلَى اللَّهِ».

„Наредено ми е да се борам против луѓето сè додека не посведочат дека нема друго божество освен Аллах и дека Мухамед е Аллаховиот пратеник, сè додека извршуваат намаз и даваат зекат. Ако направат вака, тогаш им се безбедни и животите и имотите, освен ако направат престап против прописите на исламот, а за останатото ќе бидат одговорни пред Аллах.“
Значењето на неговите зборови е:

«حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ».

„Сè додека не посведочат дека нема друг вистински Бог освен Аллах“ Што значи сè додека само Аллах не Го издвојат во обожувањето, исклучувајќи сè друго.

Навистина, многубошниците се плашеа од џините и бараа прибежиште кај нив. Во врска со тоа, Возвишениот Аллах вели:

﴿وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„И имаше луѓе кои од џините помош бараа, па така стравот уште повеќе им го зголемија.“
(Ел Џин, 6) Муфесириите (толкувачите на Куранот) околу значењето на на благородниот ајет рекле: Неговите зборови

﴿...فَزَادُوهُمْ رَهَقًا﴾

„Па така стравот уште повеќе им го зголемија.“ Значат: со ужас и страв; затоа што џините се возгордеваат и се воздигаат кога ќе видат дека луѓето бараат прибежиште кај нив, па тогаш уште повеќе ги заплашуваат и ужасуваат, за да ги натераат сè повеќе да ги обожуваат и да прибегнуваат кон нив.

А како замена за тоа, Аллах им даде на муслиманите да бараат прибежиште кај Него, Возвишениот, преку Неговите совршени зборови, а по тој повод ги објави Неговите зборови:

﴿وَأَمَّا يَنْزِعَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

„А ако шејтанот настојува да те натера на зло, ти побарај прибежиште кај Аллах, Тој навистина сè слуша и сè знае.“ (Ел Араф, 200) И Неговите зборови:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ﴾

„Кажи: ,Барам заштита кај Господарот на мугрите.“ Исто така, веродостојно се пренесува дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«مَنْ نَزَلَ مَنْزِلًا فَقَالَ: (أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ الثَّامَاتِ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ)؛ لَمْ يَضُرَّهُ شَيْءٌ حَتَّى يَنْتَحِلَ مِنْ مَنْزِلِهِ ذَلِكَ».

„Кој ќе отседне на некое место и каже: ,Е’узу

би келиметиллахит-таммати мин шерри ма халека.’ (Барам заштита, со потполните Аллахови зборови од злото кое го создал.) Ништо лошо нема да му се случи сè додека не замине од тоа место.“

Претходно наведените ајети и хадиси, оној што се стреми кон спас, сака да ја зачува својата вера и да биде безбеден од ширкот – во неговите суптилни и очигледни форми – разбира дека приврзаноста кон мртвите, мелеците, џините и другите созданија, нивното повикување, барањето заштита од нив и слично, спаѓа во делата на многубошците од времето на џахилиетот и претставува една од најгрдите форми на ширк кон Возвишениот Аллах. Затоа, должност е тоа да се напушти, да се чуваме од тоа, меѓусебно да се советуваме за негово напуштање и да се осуди оној што тоа го прави.

А оној што е познат меѓу луѓето по овие политеистички постапки: не е дозволено да се стапи во брак со него, ниту да се јаде од она што тој го заклал, ниту да му се клања ценазе намаз, ниту да се клања намаз позади него, сè додека јавно не се покае кај Аллах од тоа, и довата и ибадетот искрено да им ги посвети исклучиво на Аллах, Единствениот. Довата е ибадет, па дури е и нејзината суштина, како што Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем,

рекол:

«الدَّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ».

„Довата е ибадет.“ Во друго предание од него, салаллаху алејхи ве селем, се пренесува, дека рекол:

«الدَّعَاءُ مَعَ الْعِبَادَةِ».

„Довата е сржта на ибадетот.“ Што се однесува до бракот со мушриците, Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَآئِمُهُ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكَةٍ وَلَا تُنْكِحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَا أُعْجَبَكُمْ أُولَٰئِكَ يَدْعُونَ إِلَى التَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِآيَاتِهِ وَبَيِّنَ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣١﴾﴾

„Не женете се со идолопоклоничките сè додека не станат вернички; навистина, робинката-верничка е подобра од идолопоклоничката, макар и да ви се допаѓа. Не мажете вернички за идолопоклоници сè додека не станат верници; навистина, робот-верник е подобар од идолопоклоникот, макар и да ви се допаѓа. Тие повикуваат во Огнот, а Аллах со волјата Своја повикува кон Џенет и простување, и им ги објаснува знаците Свои на луѓето, за да се потсетуваат!“ (Ел Бекаре, 221) На овој начин Аллах им забрани на муслиманите да се женат

со многубошки – од редот на оние што обожуваат идоли, џини, мелеци и друго – сè додека искрено не Му го посветат обожувањето само на Аллах, не му поверуваат на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, во она со што е дојден и не го следат неговиот пат. Исто така, им забрани на муслиманките да се мажат за многубошци, сè додека тие искрено не Му го посветат обожувањето само на Аллах, не му поверуваат на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, и не го следат неговиот пат.

Аллах нè известува дека робинката-верничка е подобра од слободната многубошка – дури и ако им се допаѓа на оние што ја гледаат и го слушаат нејзиниот говор, поради нејзината убавина и красноречивост. Исто така, робот-верник е подобар од слободниот многубожец – дури и ако му се восхитуваат оние што го гледаат и го слушаат, поради неговата убавина, красноречивост, храброст или други особини. Потоа, Аллах ги појасни причините за ова предимство со Неговите зборови:

﴿...أُولَئِكَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ...﴾

„Тие повикуваат во Огнот...” (Ел Бекаре, 221)
Се мисли на: многубожците и многубошките; затоа што тие, со своите зборови и дела, со својот животен пат и морал, се повикувачи кон Џехенмот. А верниците и верничките, пак, со

својот морал, своите дела и својот животен пат повикуваат кон Џенетот. Па како да бидат еднакви тие две различни категории на луѓе!

А што се однесува до клањањето ценазе намаз за мушриците, Возвишениот Аллах во однос на лицемерите вели:

﴿وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ﴾

„И за никој од нив, кога ќе умре, немој да се молиш, ниту на погребот негов да присуствуваш, бидејќи тие во Аллах и во Неговиот Пратеник не веруваат и како неверници умираат!“ (Ет Теубе, 84) Возвишениот Аллах во овој благороден ајет појаснил дека на лицемерот и на неверникот не им се клања ценазе намаз, поради нивното неверство во Аллах и Неговиот пратеник. Исто така, не се клања намаз зад нив, ниту пак тие се поставуваат како имами на муслиманите – поради нивното неверство, недостојноста за доверба и големото непријателство што постои помеѓу нив и муслиманите. Дополнително, тие не се од оние што го извршуваат намазот и ибадетот, затоа што неверството и ширкот не овозможуваат да опстои ниедно нивно дело. Го молиме Аллах за заштита од тоа. А во однос на консумирањето од месото што го заклале

многубошците, Возвишениот Аллах вели, појаснувајќи ја забраната на мршата и месото на многубошците:

﴿وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذَكِّرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ لَيُوحُونَ إِلَى أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ﴾

„Не јадете го тоа при чие колење не е спомнато Аллаховото име, тоа е навистина, грев! А шејтаните ги наведуваат штитениците свои да се расправаат со вас, па кога би им се покориле, и вие, сигурно, многубошци би станале.“ (Ел Енам, 121) Возвишениот Аллах им забрани на муслиманите да јадат мрша и закланото од многубошците, затоа што многубожецот е нечист, па неговото заклано животно има статус на мрша – дури и ако врз него се спомне Аллаховото име. Спомнувањето од негова страна е ништовно и без дејство, бидејќи тоа е ибадет, а ширкот го поништува ибадетот и го прави неважечки, сè додека многубожецот не се покае на Возвишениот Аллах. Имено, Возвишениот Аллах ја дозволил храната на следбениците на Книгата во Неговите зборови:

﴿وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلٌّ لَهُمْ...﴾

„...и ви се дозволува храната на тие на кои им е дадена Книгата, и вашата храна им е дозволена на нив...“ (Ел Маиде, 5) Тие се

повикуваат на небеска вера и тврдат дека се следбеници на Муса и Иса, иако во тоа лажат. Аллах ја дерогирал нивната вера и ја поништил со испраќањето на Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, како пратеник за сите луѓе. Сепак, Севишниот Аллах ни ја дозволи храната на следбениците на Книгата и нивните жени, поради длабока мудрост и возвишени скриени тајни што учените јасно ги појасниле. За разлика од тоа, многубошците – обожаватели на идоли и мртвите, било од редот на пратениците, праведниците или други – немаат вера со основа, ниту привид на оправдување, туку нивната вера е ништовна од темел. Затоа нивната жртва е мршина и не е дозволено да се јаде.

А во врска со тоа, некој да му каже на оној кому му се обраќа: „џин те снашол“, „џин те фатил“, „шејтан те понел“, и слично - тоа спаѓа во категоријата на пцуење и навредување, а таквото нешто не е дозволено меѓу муслиманите, исто како и сите други облици пцуење и навредување. Тоа не се смета за ширк, освен ако оној што го кажува тоа верува дека џините располагаат со луѓето самостојно, без дозвола и волја на Аллах. Кој и да верува такво нешто за џините или за други суштества, - со тоа уверување паѓа во неверство; затоа што Возвишениот Аллах е Владетел на сè, семоќен

над сè. Тој е Оној Кој носи корист и нанесува штета, и ништо не се случува освен со Неговата дозвола, Неговата волја и Неговата претходна одредба. Аллах, целе целалуху, му нареди на Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, да им го соопшти на луѓето овој возвишен темел:

﴿قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾

„Кажи: Јас не можам ни на самиот себеси некаква корист да си сторам, ниту од себеси некаква штета да тргнам; се случува така како што сака Аллах. А да го познавам невидливото, ќе стекнев многу добра, а злото ќе беше далеку од мене; јас само ги донесувам опомените и радосните вести на луѓето кои веруваат.“ (Ел Араф, 188) Па ако предводникот на созданијата и најдобриот меѓу нив, салаллаху алејхи ве селем, не може ни себеси некаква корист да си нанесе, ниту од себеси некаква штета да си отстрани, освен она што ќе посака Аллах, па каква тогаш е состојбата со другите од созданијата?! Ајетите во овој контекст се многубројни.

А кога станува збор за прашувањето на гатачите, врачевите, астролозите и сличните на нив, од оние што се занимаваат со пренесување

вести за гајбот (скриеното), тоа е осудено и не е дозволено, а верувањето во она што го зборуваат е уште потешко и отфрлено. Тоа спаѓа во ограноците на неверството, поради зборовите на Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем:

«مَنْ أَتَى عَرَّافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ؛ لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةٌ أَرْبَعِينَ يَوْمًا».

„Кој ќе посети гатач и ќе го праша за нешто, намазот нема да му биде примен четириесет дена.“ (Го бележи Муслим во неговиот Сахих.) Исто така, во веродостоен хадис од Муавија бин Хакем ес-Сулеми, радијаллаху анху, стои дека

«أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ نَهَى عَنْ إِثْنَيْنِ الْكُفَّانِ وَسُؤَالِهِمْ».

Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, забранил да се оди кај гатачи и врачеве и да се прашуваат.

И составувачите на Сунаните пренесуваат од Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дека рекол:

«مَنْ أَتَى كَاهِنًا، فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ؛ فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ».

„Тој што ќе посети гатач и ќе му поверува во тоа што го вели, го негирал она што му е објавено на Мухамед - салаллаху алејхи ве селем.“ Хадисите во овој контекст се многубројни. Затоа, на муслиманите им е должност да се пазат од барање помош од гатачи, врачеве и претскажувачи, како и од сите

други слични луѓе, кои се занимаваат со известување за гајбот (скриеното) и со заведување на муслиманите, без разлика дали тоа го прават во име на медицината или нешто друго, поради претходно спомнатата забрана на Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, и неговото предупредување од тоа. Во ова спаѓа и она што некои луѓе го тврдат под изговор на медицината, од работи од доменот на скриеното: кога ќе го помирисаат турбанот на болниот или шамијата на болната, или нешто слично, па велат: „Овој болен или оваа болна го направил/а тоа и тоа, извршил/а тоа и тоа“ — работи од скриеното за кои во турбанот на болниот и сличното нема никаков доказ. Целта од тоа е само заведување на обичниот народ, за да речат: „Тој ја познава медицината, видовите на болестите и нивните причини.“ Понекогаш таквите луѓе даваат и нешто од лекови, па може тоа да се совпадне со излекување по Аллахова одредба, и народот да помисли дека тоа било поради нивните лекови. Понекогаш болеста е предизвикана од некои џини и шејтани, кои му служат на тој самопрогласен лекар и му откриваат дел од скриеното во кое имаат увид. Тој се потпира на тоа и ги задоволува џините и шејтаните со она од обожување што им соодветствува. Потоа тие се повлекуваат од тој болен и престануваат со опседнувањето и

штетата што му ја нанесуваа. Ова е нешто познато за џините и шејтаните и за оние што ги користат.

За муслиманите е задолжително, исто така, да се пазат од тоа и да се советуваат меѓусебно да го напуштат, потпирајќи се на Семоќниот Аллах и имајќи тевакул врз Него во сите работи. Нема пречка да се користи шеријатската рукја и дозволените лекови, како и лекување кај лекари кои вршат клинички преглед на пациентот и со вообичаени, опипливи и разумни средства ја утврдуваат неговата болест. Веродостојно е пренесено од Божиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, дека рекол:

«مَا أَنْزَلَ اللَّهُ دَاءً إِلَّا أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، عَلِمَهُ مَنْ عَلِمَهُ، وَجَهَلَهُ مَنْ جَهَلَهُ».

„Аллах не спуштил (на Земјата) болест, а да не спуштил и лек за неа – го знае оној што знае, и не го знае оној што не знае.“ Тој, салаллаху алејхи ве селем, исто така, рекол:

«لِكُلِّ دَاءٍ دَوَاءٌ، فَإِذَا أُصِيبَ دَوَاءُ الدَّاءِ بَرَأَ بِإِذْنِ اللَّهِ».

„За секоја болест има лек; кога лекот ќе биде соодветен на болеста, ќе настапи излекување со Аллахова дозвола.“ Негов, салаллаху алејхи ве селем, говор е и следниот:

«عِبَادَ اللَّهِ، تَدَاوَوْا وَلَا تَدَاوَوْا بِحَرَامٍ».

„Лекувајте се, о Аллахови робови, само не

лекувајте се со харам.“ Хадисите во овој контекст се многубројни.

Го молиме Возвишениот Аллах да ги подобри состојбите на сите муслимани, да ги излекува нивните срца и тела од секое зло, да ги обедини вистинскиот пат и да нè заштити нас и нив од заведувачките искушенија и од покорност кон шејтанот и неговите сојузници. Навистина, Тој е Семоќен над сè, а нема сила ниту моќ освен кај Аллах, Возвишениот, Великиот.

Божјите благослови, мир и спас нека се над нашиот пратеник Мухамед, над неговото семејство и неговите асхаби.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Четвртото послание:

За прописот на вршењето на ибадет со новотарски зикрови и зикрови што содржат ширк

Од Абдулазиз бин Абдулах бин Баз до почитуваниот брат (.....), Аллах нека му даде успех во секое добро. Амин.

Селам алејкум ве рахметуллахи ве берекатуху.

Потоа велам: Откако го примив вашето почитувано писмо, Аллах нека го зацврсти вашето упатство, и она што се содржи во него како известување дека во вашата земја има луѓе кои цврсто се држат за одредени редовни зикрови и молитвени формули за кои Аллах не објавил никаков доказ; некои од нив се новотарски, а некои содржат ширк, и истите им ги припишуваат на водачот на правоверните, Али бин Еби Талиб – Аллах да е задоволен од него – и на други. Тие го рецитираат тоа на собирите за зикир или во џамиите по акшамскиот намаз, тврдејќи дека тоа е средство за приближување до Аллах, како што велат: „Со правото на Аллах, о Аллахови блиски, помогнете нè со Аллахова помош и бидете ни потпора со Аллахова помош.“ Такви се и

нивните зборови: „О, кутбови и о, големци, одговорете ни, о вие што ни давате потпора; заземете се кај Аллах за нас. Овој ваш роб стои пред вас, на вашиот праг пребива и се плаши од своите пропусти. Притекни ни во помош, о Аллахов Пратенику. Немам кон кого друг да одам освен кон тебе, и преку тебе се исполнува бараното. А вие сте Аллахови блиски, па со повикување на Хамза, предводникот на шехидите – кој од вас ќе ни даде потпора? Притекни ни во помош, о Аллахов Пратенику.“ Нивни се и зборови: „О, Аллаху, испрати благослови врз оној кого Ти го направи причина за откривање на тајните на Твојата надмоќ и за пројавување на Твоите милосни светлини, та стана претставник од името на божествената присутност и намесник на Твоите суштински тајни.“

Вашето прашање за појаснување – што од ова спаѓа во новотарија, што во ширк, и дали е валиден намазот зад имам кој моли со ваква дова – дали сето тоа беше познато ка првите генерации?

Одговор: Благодарноста му припаѓа единствено на Аллах. Аллахоите благослови и мир нека се над оној после кого нема друг веровесник, како и над неговото семејство и неговите асхаби, и сите што го следат неговото упатство сè до Судниот ден.

А потоа: Биди од оние кои знаат — Аллах нека те упати — дека Возвишениот Аллах ги создал сите созданија и ги испратил Пратениците, Аллаховиот благослов нека е над сите, за да се обожува само Тој, Кој нема содружник, а не ништо друго освен Него, како што Возвишениот вели:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Џините и луѓето ги создадов само за да Ме обожуваат.“ (Ез Заријат, 56)

А ибадетот — како што веќе беше појаснето — е: покорност кон Возвишениот Аллах и покорност кон Неговиот пратеник, Мухамед, салаллаху алејхи ве селем; преку извршување на она што Аллах и Неговиот пратеник го наредиле, и оставување на она што Аллах и Неговиот пратеник го забраниле; со верба во Аллах и во Неговиот пратеник, и искреност кон Аллах во делата, со целосна љубов кон Аллах и со целосна понизност единствено Нему, Возвишениот, а не кон никој друг; како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ...﴾

„Господарот твој заповеда само Него да Го обожувате...“ (Ел Ибра, 23) Што значи дека Возвишениот Аллах заповедал и наредил само Тој да се обожува. Возвишениот исто така вели:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ
وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿﴾

„Сета благодарност Му припаѓа на Аллах,
Господарот на световите.

Семилосниот, Милостивиот.

Владетелот на Судниот ден.

Само Тебе Те обожуваме и само од Тебе
помош бараме!“ (Ел Фатиха, 2-5) Со овие ајети,
Севишниот Аллах појасни дека единствено Тој
заслужува да биде обожуван и единствено од
Него се бара помош. Возвишениот вели:

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ
الْخَالِصُ... ﴿﴾

„Ние, навистина, ти ја објавуваме Книгата, со
Вистина, затоа само Аллах обожувај Го, искрено
исповедајќи Му ја верата!

Искреното практикување на верата е долг
кон Аллах!“ (Ез Зумер, 2-3) Возвишениот исто
така вели:

﴿فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ﴾ ﴿١٦﴾

„Затоа молете Го Аллах, искрено
исповедувајќи Му ја верата – па макар тоа и да
го мразат неверниците.“ (Гафир, 14)
Возвишениот исто така вели:

﴿وَأَنَّ الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا﴾ ﴿١٧﴾

„Џамиите се само заради Аллах, и покрај Аллах не молете му се на никого!“ (Ел Џин, 18) Ајетите во овој контекст се многубројни, и сите укажуваат на обврската за упатување на дела кои се ибадет само кон Аллах.

Општопознато е и дека довата, во сите нејзини облици, е ибадет; па не е дозволено никому од луѓето да упатува дова освен на Возвишениот Аллах, ниту да бара помош ниту спас освен од Него, постапувајќи согласно со овие благородни ајети и со сличните на нив по значење. Од ова се исклучени вообичаените работи и опипливите причини што се во моќ на живо и присутно создание, зашто тие не спаѓаат во ибадет. Напротив, според шеријатските текстови и со консензус на исламските знајци, дозволено е човек да побара помош од жив и способен човек во вообичаени работи што се во негова моќ – на пример, да му се обрати за помош за да се одврати злото од неговото дете, неговиот слуга, неговото куче и слично. Исто така, дозволено е да се побара помош од жив, присутен и способен човек, или од отсутен – преку опипливи средства, како што е испраќање порака и слично – при изградба на куќа, поправка на автомобил и слични работи. Во тоа спаѓа и барањето на итна помош од неговите соборци за време на џихад и војна, и слично на тоа. Со ова значење се и зборовите на

Возвишениот Аллах во случката со Муса, алејхи селам:

﴿...فَاسْتَعَاثُ الَّذِي مِنْ شَيْعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ...﴾

„...па неговиот сонародник го повика на помош против оној од непријателскиот народ...“
(Ел Касас, 15)

А што се однесува до барањето помош од мртвите, џините и мелеците, како и од дрвјата и камењата – тоа спаѓа во голем ширк и е од истата природа како делата на првите многубошци со нивните божества, како ел-Уза, ел-Лат и други. Истото важи и за барањето помош и потпирањето на живи лица кои ги сметаат како евлии (Аллахови штитеници), во работи за кои само Аллах има моќ – како што се: излекување на болните, упатување на срцата, внесување во Џенет, спасување од Огнот и слично.

Претходните ајети, како и сите што имаат исто значење од ајети и хадиси, укажуваат на обврската срцата да се насочуваат кон Аллах во сите работи и на искреното упатување на ибадет единствено кон Аллах. Луѓето и џините се создадени за тоа и тоа им е наредено – како што беше наведено во претходните ајети – и како што Возвишениот вели:

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا...﴾

„И обожувајте Го Аллах и ништо не Му здружувајте!“ (Ен Ниса, 36) Аллах, Семоќниот, вели:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ...﴾

„А наредено им е само Аллах да Го обожуваат, искрено, како правоверни, верата да Му ја исповедаат...“ (Ел Бејине, 5) Аллаховиот Пратеник, салаллаху алејхи ве селем, во хадисот кој го пренесува Муаз, Аллах нека е задоволен со него, рекол:

«حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا».

„Аллаховото право кај робовите е да Го обожуваат и да не Му припишуваат здружник.“ (Бухари и Муслим) Зборовите на Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, во хадисот на Ибн Месуд, Аллах нека е задоволен со него:

«مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو لِلَّهِ نِدَاءً دَخَلَ النَّارَ».

„Кој умре а упатувал дова на некој друг покрај Аллах, ќе влезе во Огнот.“ (Бухари) Во двата Сахиха е забележан и хадис кој го пренесува Ибн Абас, Аллах нека е задоволен со обајцата, во кој Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, кога го испратил Муаз во Јемен, му рекол:

«إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا أَهْلَ كِتَابٍ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ شَهَادَةً أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا

اللَّهُ».

„Одиш кај народ од ехли kitab (следбениците на книгата – евреи и христијани). Прво на што ќе ги повикаш нека биде да посведочат дека нема друг вистински бог освен Аллах.“ Во друго предание се вели:

«أَدْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ».

„Повикај ги да посведочат дека нема друг вистински бог освен Аллах и дека јас сум Аллахов пратеник.“ Во преданието кај Бухари стои:

«فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوحِّدُوا اللَّهَ».

„Првото на што ќе ги повикаш нека биде едноштвото на Аллах.“ Имамот Муслим од Тарик бин Ешјем ел Ешџеи, радијаллаху анху, бележи, дека Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ؛ حَرَّمَ مَالُهُ وَدَمُهُ، وَجَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ جَلَّ جَلَالُهُ».

„Кој ќе каже: „Ла илахе иллаллах“ – дека нема вистински бог освен Аллах и ќе негира сè друго што покрај Аллах се обожува, неговиот имот и живот се заштитени (свети), а пресметката со него ќе биде кај Аллах, целле џелалуху.“ Хадисите во овој контекст се многубројни.

Овој тевхид е основа на исламската вера, темелот на верувањето, најважната и

најголемата обврска. Тој е мудроста зад која стои создавањето на двете разумни битија – луѓето и џиновите – и мудроста во испраќањето на сите пратеници, мир и благослов нека е над нив, како што претходно беа спомнати ајетите што на тоа укажуваат, меѓу нив се и Аллаховите зборови:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾⁽⁵¹⁾

„Џините и луѓето ги создадов само за да Ме обожуваат.“ (Ез Заријат, 56) Од доказите за тоа — исто така — се и зборовите на Возвишениот:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ние на секој народ Пратеник му испративме: „Само Allah обожувајте Го, а тргнете се од тагутот...“ (Ен Нахл, 36) И Аллаховите зборови:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾⁽⁵²⁾

„Пред тебе ниту еден Пратеник не испративме, а да не му објавевме: „Нема бог освен Мене, затоа Мене обожувајте Ме!“ (Ел Енбија, 25) Возвишениот Allah, пренесувајќи ни ги зборовите на Нух, Худ, Салих и Шуајб, алејхим селам до нивните народи, вели:

﴿...اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ...﴾

„Обожувајте Го само Allah, вие друг бог освен Него немате...“ (Ел Араф, 59) Ова беше

пораката на сите Пратеници, како што на тоа укажуваат двата претходни ајета. А непријателите на Пратениците признаа дека Пратениците им наредиле да се обожува само Аллах и да се оддалечат од лажните божества што се обожуваат покрај Него, како што не известува Возвишениот Аллах, во случката со народот Ад, кога тие му рекоа на Худ, алејхи селам:

﴿...أَجِئْنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَرَ مَا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا...﴾

„Зарем ни дојде заради тоа само Аллах да Го обожуваме, а тие кои ги обожуваа нашите предци да ги напуштиме...“ (Ел Араф, 70) Возвишениот Аллах не известува и за зборовите на Курејшиите, кога нашиот пратеник Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, ги повика да Му го посветат обожувањето исклучиво на Аллах и да го остават сето она што го обожуваат покрај Него — било да се работи за мелеци, евлии, идоли, дрвја и слично:

﴿أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ﴾

„Зарем тој боговите да ги сведе само на еден Бог? Тоа е, навистина, нешто многу чудно!“ (Сад, 5) Возвишениот исто така не известува за нив:

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ﴾ وَيَقُولُونَ آيِنَّا لَتَارِكُوْا

ءَالِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ﴾

„Кога им се велеше: „Само Аллах е Бог!“ – тие беа вообразени

и говореа: „Зарем да ги напуштиме божествата наши поради еден луд поет?!““ (Ес Сафат, 35-36) Ајетите во овој контекст се многубројни.

Од она што го спомнавме од ајетите и хадисите, ќе ти стане јасно — Аллах нека ме упати и мене и тебе кон разбирање на верата и проницливост за правото на Господарот на световите — дека овие дови и видовите на барање помош што ги спомна во твоето прашање, сите тие спаѓаат во видовите на голем ширк; бидејќи тоа претставува ибадет насочен кон некој друг освен Аллах и барање работи за кои никој освен Него нема моќ, било од мртвите или отсутните. А тоа е полошо од ширкот на првите, затоа што тие чинеа ширк само во време на благосостојба, додека во време на неволји искрено ја исповедаа верата само Нему, бидејќи знаеле дека Тој — славен и возвишен е — е единствениот што може да ги избави од неволјите, а не некој друг. Како што вели Возвишениот Аллах во Неговата јасна Книга за тие што Му припишуваат здруженици:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّيْنَاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ

يُشْرِكُونَ ﴿١٦﴾﴾

„Кога со бродот ќе запловат, искрено Му се молат на Аллах, а кога Тој до копното ќе ги донесе, одеднаш Нему други за рамни Му здружуваат.“ (Ел Анкебут, 65) Возвишениот Аллах, обраќајќи им се во друг ајет вели:

﴿وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَاهُ فَلَمَّا نَجَّيْكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا﴾

„Кога ќе ве снајде неволја на море, тогаш ги нема тие на кои вообичаено им се молите, постои само Тој. А кога Тој на копното ќе ве спаси, вие се свртувате (од Него); човекот секогаш е неблагодарен!“ (Ел Исра, 67)

Ако некој од овие подоцнежни мушрици рече: „Нашата намера не е тие сами по себе да бидат од корист, ниту сами по себе да ги лекуваат нашите болни, ниту сами по себе да ни донесат корист или да ни наштетат, туку нашата намера е нивното заземање пред Возвишениот Аллах во тоа.“

Одговорот е да му се каже: Ова е токму намерата и целта на претходните многубошци. Тие не веруваа дека нивните божества создаваат или снабдуваат, ниту пак дека користат или штетат сами по себе, зашто тоа го поништува она што Аллах го спомнал за нив во Куранот. Тие го посакуваа нивното застапништво, нивниот углед и нивните

божества да ги приближат до Аллах, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ...﴾

„Тие, покрај Аллах, ги обожуваат тие кои не можат да им наштетат ниту пак можат каква било корист да им донесат, и велат: „Ова се нашите заземачи кај Аллах..“ (Јунус, 18) Возвишениот Аллах им одговори на тоа со Неговите зборови:

﴿...قُلْ أَنتَبَّشُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَنَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Кажи: „Како тоа на Аллах да Му кажувате дека на небесата и на Земјата постои нешто, а Тој знае дека не постои?!“ Тој е чист и многу високо над тие што Нему Му ги здружуваат!“ (Јунус, 18) Следствено, Возвишениот појасни дека Тој не знае – ниту на небесата ниту на Земјата – за никаков застапник кај Него на начинот што го замислуваат многубошците. А она за чие постоење Аллах не знае – не постои, бидејќи Нему ништо не Му е скриено. Возвишениот исто така вели:

﴿تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ۝ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۝ أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۝ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ

مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٢٠﴾

„Објавувањето на Книгата е од Аллах, Силниот и Мудриот!

Ние, навистина, ти ја објавуваме Книгата, со Вистина, затоа само Аллах обожувај Го, искрено исповедајќи Му ја верата!

Искреното практикување на верата е долг кон Аллах! А на тие што покрај Него земаат други за заштитници: „Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах“ – Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 1-3)

Значењето на верата овде е: ибадетот. А ибадетот е покорност кон Возвишениот Аллах и покорност кон Неговиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем — како што беше спомнато. Во него спаѓаат: довата и барањето спас, стравувањето и надежта, принесувањето курбан и заветувањето; како и намазот, постот, и сè друго што го наредиле Возвишениот Аллах и Неговиот пратеник. Возвишениот Аллах јасно дал до знаење дека ибадетот му припаѓа единствено Нему, и дека е обврска на робовите да Му го упатуваат исклучиво Нему, со искрено посветување само Нему, Возвишениот. Затоа

што Неговата наредба до Веровесникот, салаллаху алејхи ве селем, за искреност во ибадетот Нему, е истовремено наредба до сите припадници на овој умет.

Потоа Аллах, субханеху ве теала, во врска со неверниците, го појасни следново велејќи:

﴿...وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ...﴾

„На тие што покрај Него земаат други за заштитници: „Ние ги обожуваме само за да нè приближат што поблиску до Аллах.““ (Ез Зумер, 3) Возвишениот Аллах, на ова тврдење, им одговори со Неговите зборови:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 3) Во овој благороден ајет, Возвишениот Аллах известува дека неверниците не ги обожувале заштитниците покрај Него, освен за да ги приближат што поблиску до Аллах. Токму таа и беше нивната цел и во минатото и денес. А тоа Аллах го поби со Неговите зборови, кога вели:

﴿...إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Аллах ним, навистина, ќе им пресуди за тоа за коешто тие не се согласуваа. Аллах нема да го упати на Вистинскиот пат тој што е лажливец и неверник.“ (Ез Зумер, 3) Возвишениот Аллах јасно објасни и укажа на неоснованоста на нивното тврдење дека нивните божества ги приближуваат до Него, како и на нивното неверство поради ибадетот што им го посветија. Со тоа секој што има и најмалку разум, знае дека неверството на раните многубошци било токму во тоа што ги земале пратениците и евлиите, дрвјата и камењата и други созданија за застапници помеѓу нив и Аллах. Такво е и нивното верување дека тие им ги исполнуваат потребите без Неговата дозвола и Неговото задоволство – како што министрите се заземаат кај кралевите. Па така, Го споредија Него Возвишениот со кралевите и владетелите. И рекоа: „Како што оној што има потреба од кралот или водачот бара застапништво кај него преку неговите најблиски и министрите, така и ние се приближуваме до Возвишениот Аллах со обожување на Неговите веровесници и евлии“ А ова е една од најочигледните лаги; бидејќи никој не Му е сличен, и Тој не се споредува со Неговите созданија. Никој не може да се зазедма кај Него освен со Негова дозвола, а Тој тоа не им го дозволува освен на следбениците на

тевхидот. Тој е Семоќен над сè и Сознајен, Тој е Најмилостив од милостивите; не се плаши од никого ниту има од кого да стравува, бидејќи Тој е Надмоќниот над Своите робови и располага со нив како што сака. За разлика од кралевите и владетелите, кои не се во состојба да постигнат сè; затоа им се потребни помагачи за она во што се немоќни — од нивните министри, блиските соработници и војници. Тие исто така имаат потреба некој да им ги соопштува потребите на оние чии потреби не ги знаат, па во тоа се потпираат на нивните министри и блиски соработници за да ја придобијат нивната наклоност и да ги задоволат. Возвишениот Господар е независен од сите Негови созданија; Тој е помилостив кон нив повеќе од нивните мајки. Тој е Праведен Судија, Кој ги поставува работите на нивните соодветни места, во согласност со Неговата совршена мудрост, знаење и моќ. Затоа не смее да се споредува со Неговите созданија во никаков поглед. Па од таа причина Возвишениот Аллах во Неговата Книга јасно појасни дека многубошците признале дека Тој создава, снабдува и управува, и дека Тој е Оној Кој му се одсива на оној во крајна нужда, ја отстранува неволјата, оживува и умртвува, и друго од Неговите дела. Вистинскиот спор помеѓу мушриците и Пратениците беше околу

искреното упатување на ибадетот единствено кон Аллах, како што Возвишениот Аллах вели:

﴿وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ...﴾

„А ако ги запрашаш кој ги создаде нив, сигурно ќе речат: „Аллах!“...“ (Ез Зухруф, 87)
Возвишениот исто така вели:

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَرَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾

„Запрашај: „Кој ве храни од небото и од земјата, чие дело се слухот и видот, кој го создава живото од неживото, а го претвора живото во неживо, и кој управува со сè?“ – „Аллах!“, ќе кажат тие, а ти кажи: „Па зошто тогаш не се плашите од Него?““ (Јунус, 31)
Ајетите во овој контекст се многубројни.

Веќе беше спомнато дека ајетите укажуваат дека спорот меѓу пратениците и нивните народи е околу упатувањето на ибадет единствено кон Аллах, како што Возвишениот вели:

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...﴾

„Ние на секој народ Пратеник му испративме: „Само Аллах обожувајте Го, а тргнете се од тагутот...““ (Ен Нахл, 36) И другите ајети во овој контекст. Возвишениот Аллах на

многу места во Неговата Благородна Книга го објасни прашањето за застапништвото (шефатот), па во врска со тоа, Возвишениот вели:

﴿...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ...﴾

„Кој може кај Него да се зазема освен со Негова дозвола?!“ (Ел Бекаре, 255) Тој исто така вели:

﴿وَكَمْ مِّن مَّلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَن يَشَاءُ وَيَرْضَى﴾

„А колку мелеци има на небесата чиешто посредување никому нема да му биде од корист, сè додека Аллах тоа не го дозволи на оној кому Тој сака и во корист на оној од кого е задоволен.“ (Ен Неџм, 26)

И во описот на мелеците вели:

﴿...وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِّنْ خَشِيَّتِهِۦ مُشْفِقُونَ﴾

„И тие ќе се заземаат само за тој од кого Тој ќе биде задоволен, а и тие самите, од страв кон Него, се плашат.“ (Ел Енбија, 28)

Возвишениот Аллах извести дека не е задоволен со неверството на Неговите робови, туку е задоволен со нивната благодарност; а благодарноста е да се исповедува Неговото едноштво и да се постапува во покорност кон Него. Возвишениот Аллах вели:

﴿إِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ وَإِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ...﴾

„Ако вие нема да верувате, па, Аллах не зависи од вас, но Тој не е задоволен со неверувањето на Своите робови. А ако бидете благодарни, Тој со тоа ќе биде задоволен...” (Ез Зумер, 7)

Во Сахих ел-Бухари од Ебу Хурејре, Аллах нека е задоволен со него, се пренесува, дека рекол: „О, Аллахов пратенику! Кој ќе биде најсреќен со твоето застапништво?” Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, одговори:

«مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ».

„Кој ќе каже: „Ла илахе иллаллах’ искрено од своето срце.” Или рекол:

«مِنْ نَفْسِهِ».

„Од себе.”

Во Сахихот, од Енес, радијаллаху анху, се пренесува дека Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا».

„Секој веровесник има една примена дова, па секој веровесник побрза да ја искористи

неговата дова, а јас ја сочував мојата дова како застапништво (шефат) за мојот умет на Судниот ден. Па таа, ако Аллах сака, ќе го опфати секој од мојот умет кој ќе умре не припишувајќи Му здружник на Аллах.“ Постојат многу хадиси изречени во овој контекст.

Сето што го спомнавме од ајетите и хадисите укажува дека ибадетот е право на Аллах Единствениот, и дека не смее ништо од него да се упатува кон никој друг освен Аллах, ниту кон пратениците ниту кон било кого друг; и дека шефатот му припаѓа само на Аллах, како што Возвишениот вели:

﴿قُلْ لِلَّهِ الشَّفَعَةُ جَمِيعًا...﴾

„Кажи: „Никој не може без Негова дозвола да посредува...“ (Ез Зумер, 44) Никој нема да го заслужи застапништвото освен со Неговата дозвола на застапникот и поради Неговото задоволство од него; а Тој Возвишениот не е задоволен освен со тевхид, како што претходно беше спомнато. Врз таа основа, мушриците немаат никаков удел во посредништвото, а тоа Аллах јасно го појаснил во Неговите зборови:

﴿فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ﴾

„Ним посредувањето на посредниците нема да им користи.“ (Ел Мудесир, 48) Возвишениот

исто така вели:

﴿...مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ﴾

„Кога насилниците нема да имаат ни близок пријател, ни посредник, кој ќе биде чуен.“ (Гафир, 18)

Познато е дека зулумот (неправдата и насилништвото) спомнато во претходниот ајет, кога се зема во апсолутна смисла, е ширкот, како што вели Возвишениот Аллах:

﴿...وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

„А неверниците се навистина неправедни!“ (Ел Бекаре, 254) Возвишениот исто така вели:

﴿...إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ﴾

„Ширкот (политеизмот) е, навистина, голема неправда.“ (Лукман, 13)

Што се однесува до она што го спомнавте во прашањето, како говорот на некои суфи во џамиите и на други места: „О, Аллаху, испрати благослови врз оној кого Ти го направи причина за откривање на тајните на Твојата семоќност и за пројавување на Твоите милосни светлини, та стана претставник од името на божествената присутност и намесник на Твоите суштински тајни.... итн.“

Одговорот е дека овие и сличните зборови спаѓаат во редот на пренапрегнувањето и

претерување во говорот; од кое предупредил Божјиот пратеник Мухамед, салаллаху алејхи ве селем; како што бележи Муслим во неговиот „Сахих“ од Абдулах бин Месуд, Аллах нека е задоволен со него, дека Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, рекол:

«هَلَكَ الْمُتَنَطِّعُونَ» قَالَهَا ثَلَاثًا.

„Пропаднаа оние кои претеруваат.“ Ова го повтори трипати.

Имамот Ел-Хатаби, рахимехуллах, рекол: „Оние што претеруваат“ се: оној што премногу се продлабочува во нешто и на сила настојува да го истражува – како следбениците на ехлул-келам апологетиката, кои навлегуваат во она што не ги засега и се впуштаат во она што нивниот разум не може да го досегне.

Ебу ес-Садат Ибн ел-Есир рекол: „Тие се оние што премногу се продлабочуваат и претеруваат во говорот, кои зборуваат пренапрегнувајќи го грлото до крај; израз земен од „ан-нита“, што означува горното непце, а потоа се употребува за секој што непримерно се продлабочува, и во говор и во дело.“

Врз основа на она што го наведоа овие двајца имами меѓу јазичарите, станува јасно – тебе и на секој што има барем малку знаење – дека овој начин на изговарање салават и селам на нашиот Пратеник и предводник, Аллаховиот пратеник,

салаллаху алејхи ве селем, спаѓа во редот на пренапрегање и претерување кои се забранети. Пропишано за муслиманот во ова прашање е да се придржува до начинот утврден од Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, за испраќање салават и селам врз него, и тоа е доволно, без потреба од нешто друго.

Форма на пропишан салават и селам е она што го пренесуваат Бухари и Муслим во „Двата Сахиха“, од Каб бин Уџре, радијаллаху анху, дека асхабите, радијаллаху анхум, рекле: „О, Аллахов пратенику! Аллах ни наредил да испраќаме селам врз тебе; па како да испраќаме салават врз тебе?“ На тоа прашање тој им рече:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ».

„Кажете: Аллахуме, сали ‘ала Мухаммед, ве‘ала Али-Мухаммед, кема саллејте ‘ала Ибрахиме, ве ‘ала Али-Ибрахиме, иннеке Хамидун Меџид. Ве барик ‘ала Мухаммед, ве‘ала Али-Мухаммед, кема баректе ‘ала Ибрахиме, ве‘ала Али-Ибрахиме, иннеке Хамидун Меџид.“

Во двата Сахиха е забележан и хадис кој го пренесува Ебу Хумејд ес-Саиди, Аллах нека е задоволен со него, дека тие рекле: „О, Аллахов пратенику! Како да испратиме салават врз

тебе?“ Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, одговорил:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَزْوَاجِهِ وَذُرِّيَّتِهِ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Кажете: Аллахуме, сали ‘ала Мухаммед, ве ‘ала езваџихи ве зурријетихи, кема саллејте ‘ала Али-Ибрахим, ве барик ‘ала Мухаммед, ве ‘ала езваџихи ве зурријетихи, кема баректе ‘ала Али-Ибрахим, иннеке Хамидун Меџид.“

Во Сахих Муслим се бележи од Ебу Месуд ел-Енсари, Аллах нека е задоволен со него, дека рекол: Бешир ибн Сад рече: „О, Аллахов пратенику! Аллах ни наредил да испратиме салават врз тебе; па како можеме да испратиме салават врз тебе?“ Првин молчеше, а потоа рече:

«قُولُوا: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ؛ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَالسَّلَامُ كَمَا عَلِمْتُمْ».

„Кажете: Аллахуме, сали ‘ала Мухаммед, ве ‘ала Али-Мухаммед; кема салејте ‘ала Али-Ибрахим, ве барик ‘ала Мухаммед, ве ‘ала Али-Мухаммед; кема баректе ‘ала Али-Ибрахим фил Алемине, иннеке Хамидун Меџид, а селамот се испраќа како што научивте.“

Овие изрази, сличните на ним, како и другите – што се пренесени од Пратеникот, салаллаху

алејхи ве селем – се тие што му доликува на муслиманот да ги употребува во своето испраќање салават и селам на Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем; затоа што Пратеникот, салаллаху алејхи ве селем, е најучениот меѓу луѓето за тоа што му доликува да се употреби во однос на него, како што е и најучен за тоа кои изрази треба да се употребуваат во однос на Неговиот Господар.

Што се однесува до новотарските изрази, како и до формулите што може да се толкуваат на неправилен начин – како оние спомнати во прашањето – не треба да се користат; зашто во нив има пренемагање и може да бидат протолкувани со неисправни значења, тие истовремено се спротивни на изразите кои ги избрал Аллаховиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, и на кои го упатил неговиот умет. Тој е најучениот меѓу созданијата, најискрениот во советувањето и најдалеку од претенциозност. Врз него, од неговиот Господар, нека бидат најсовершените молитви и поздрави.

Со ова, се надевам дека она што го изложивме од доказите во разјаснување на суштината на монотеизмот и суштината на многубоштвото, разликата меѓу тоа на што биле првите многубошци и подоцнежните по ова прашање, како и во појаснувањето на начинот на

пропишаното испраќање салавати селам врз Божјиот пратеник, салаллаху алејхи ве селем, е доволно и убедливо за оној што искрено трага по вистината. А оној што нема желба да ја спознае вистината, тој ја следи неговата страст. Возвишениот Аллах вели:

﴿فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ
بَعِيرٌ هَدَىٰ مِنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ﴾

„Па ако не ти се одсвијат, тогаш знај дека тие единствено ги следат своите страсти, а не Аллаховото упатство! Аллах навистина нема да му укаже на Вистинскиот пат на народот што самиот себеси неправда си прави.“ (Ел Касас, 50)

Во овој благороден ајет, Возвишениот Аллах објаснил дека луѓето, во однос на она со што Аллах го испратил Неговиот пратеник, Мухамед, салаллаху алејхи ве селем, а тоа е упатството и вистинската вера, се делат на две групи:

Прво: Човек покорен на Аллах и на Неговиот пратеник.

А вториот: Оној што ја следи неговата страст. Потоа, Севишниот извести дека нема позастранет од оној што ја следи својата страст без упатство од Аллах.

Го молиме Возвишениот Аллах за благосостојба, да нè заштити од следењето на

страстите; и да ни овозможи нам, вам и на сите наши браќа да Му се покоруваме на Аллах и на Неговиот пратеник, мир и благослов од Аллах нека се над него; кои го почитуваат и возвишуваат Неговиот шеријат и предупредуваат од сè што е спротивно на него, од новотариите и страстите. Аллах е Дарежлив и Благороден.

Божјите благослови и мир нека се над нашиот пратеник Мухамед, над неговото семејство, асхаби и оние кои ги следат во доброто до Судниот ден.

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

